

Коли Олена Зеленська
вперше не витримала
і... заплакала

Відверто про це на с. 12

Фото із сайту vogue.ua.

Цікава

ГАЗЕТА *на вихідні*

4 820230 060027 >

12 квітня 2022 року №13 (226)
Ціна 7 грн

● **ГЕРОЯМ СЛАВА!**

Фото із сайту kalushfm.ua.

«Знаємо, що наші сини — в Бога прославлені, бо вони померли не боягузами, а героями».

Двох синів російського добровольця поховали на Алеї слави в Західній Україні

Батько вірить, що кров його дітей пролита за нашу Перемогу не дарма

с. 2

Сповідь 16-річної Каті: «Я не вірю більше в Бога... Я померти хочу... і не можу»

с. 6

● **НЕСКОРЕНІ**

Фото із сайту obozrevatel.com.

Свою фартову «Волгу» він називає «військовою нареченою».

Механік Олексій спас 180 людей зі спаленого Маріуполя

Розповідь про цього неймовірно відважного чоловіка на с. 4

● **ОСОБЛИВИЙ ВИПАДОК**

Фото із сайту life.pravda.com.ua.

Ненька всі дні молилась за сина у польському Кракові.

9-річний Максим із Чернігова подолав 1000 км з чужими людьми, щоб зустрітися з мамою

с. 9

● **ВІД ЧОГО ХОЛОНЕ КРОВ**

Фото із сайту lv.ua.

Після жахливої смерті про Ірину Фількіну дізнався увесь світ...

Упізнали Ірину за червоним манікюром...

Історія жінки з Бучі, яка стала однією з найвідоміших жертв різанини на Київщині

с. 7

● ФОТОЗВИНУВАННЯ

ПЕКЛО НА ЗЕМЛІ: росія розбомбила залізничний вокзал, де зібрались жінки та діти

Вранці 8 квітня російські війська завдали удару двома ракетами «Точка-У» по залізничному вокзалу Краматорська Донецької області

Василь КІТ

У цей момент там перебували тисячі людей, які чекали евакуаційних поїздів. Наслідки бомбардування страшні — 52 загиблих, в тому числі і 5 дітей, а також понад сотня поранених, багато з них — важко, які лишилися без рук і ніг.

Здається, вже нема у світі такої підлості та жорстокості, на яку б не були здатні росіяни. Фото скривавленої дитячої іграшки з цього вокзалу вразило увесь світ... Тим часом у Москві традиційно заявили, що обстріл — справа рук «бандерівців». Але їхню брехню спростували навіть в Міністерстві оборони США, які мають точну розвідвальну інформацію, включаючи знімки з космосу.

Нема слів. Тільки біль і лють на ворогів...

Не пробачимо!

Фото із сайту pravda.com.ua.

● ПУЛЬС ТИЖНЯ

У Бучі окупанти вбили екснардепа, який говорив про «гуманність» кремлівської орди

Йдеться про колишнього народного депутата Олександра Ржавського, який не приховував проросійських поглядів та говорив про гуманність росіян

Леонід ОЛІЙНИК

Про це повідомив журналіст Олександр Швець у Facebook. За його словами, чоловіка застрелили у власному будинку після того, як Ржавський відмовився налити горілки загарбникам, які зайняли його маєток. «Олександр Ржавський, відомий бізнесмен, колишній народний депутат, кандидат у президенти України під час виборів 1999 року. Ніколи не приховував своїх проросійських поглядів. Категорично не вірив у збройне вторгнення росії в Україну. У середині лютого говорив про гуманність росіян», — написав він. За даними журналіста, під час окупації загарбники оселилися у великому маєтку екснардепа. «Ржавський намагався порозумітися. Але одного разу обурився їхньою поведінкою та відмовився наливати горілку. Був одразу жорстоко застрелений. У його ж будинку. На очах людей», — повідомив Швець.

● ПРЯМА МОВА

Петро ОЛЕЩУК, політолог, про сутність росіян:

У світі чимала кількість людей навіть вважають, що розсія — це балет, спорт та література. Хоча більшість тамтешнього населення ніколи не займалася спортом, не бачила балету та не прочитала жодної книжки. А от гвалтування, тортури та мародерство знайомі кожному. І брехня, постійна і тотальна.

● ГЕРОЯМ СЛАВА!

Двох синів російського добровольця поховали на Алеї слави в Західній Україні

Батько вірить, що кров його дітей пролита за нашу Перемогу не дарма

Фото із сайту syspline.media.

Софія ГАВРИЛЮК

Ця патріотична й печальна історія належить Івано-Франківщині. Саме там, у Калуському районі, жили, мріяли про сім'ю, про добрі зміни Роман та Леонід Бутусіни. Коли російські орки під проводом путіна масово полізли в Україну, хлопці пішли на війну. Служили за контрактом у Збройних силах ще з 2020-го року, воювали в зоні Операції Об'єднаних Сил. Інакше й бути не могло! Їхній батько Олег, уродженець Владивостока, у 2014-му став добровольцем АТО. І навіть коли через втрату паспорта чоловік не міг отримати українське громадянство, потерпав через бюрократію в нашій країні, він залишався вірним державі, яку зумів полюбити сам й передав це усій своїй багатодітній родині.

Місцевий люд щиро вболівав за сім'ю, яка відрядила на війну аж двох синів. Знали, що захищати Україну Леоніду й Роману випало на Чернігівщині — на напрямку, де розгорнулися найжорстокіші бої. Ро-

Хлопці разом були там, боролися до кінця і загинули в бою в один час.

це місце болю. Однак він показує, що тримається:

— Тут мої сини прийняли останній бій. Тож поставили хрест. Ми знаходимо гільзи, магазини, запали від гранат — мої

Коли через втрату паспорта чоловік не міг отримати українське громадянство, потерпав через бюрократію в нашій країні, він залишався вірним державі, яку зумів полюбити сам й передав це усім своїм десятиєм дітям.

дина, сусіди, знайомі — усі до останнього сподівалися на диво: що хлопців оминуть кулі й уламки снарядів і вони повернуться додому живими. На жаль, сталося інакше — й одного похмурого дня громада одягла жалобне вбрання. Тисячі людей прийшли провести захисників в останню путь, стали на коліна... А батько Олег Бутусін, попри непоправне горе, знайшов у собі сили поїхати й знайти те місце, де мужньо боролися його найстарші діти. З Івано-Франківщини заїхав аж у чернігівську Лукашівку. Для чоловіка

хлопці билися до останнього. Я бачив, як вони лежали, які у них були поранення... У бронезилеті — три дірки від великокаліберного кулемета. Я землю забрав, бо вона просякнута їхньою кров'ю. Висплю на могилу. Це для мене — святе все. Знаю, що мої сини — в Бога прославлені, бо вони померли не боягузами, а героями.

Роман та Леонід в останньому своєму бою спалили ворожу БМП і підбили танк окупантів. Загинули як герої... Побратим полеглих розповідає, що були разом до кінця:

— Противник із величезним людським ресурсом та суттєвою перевагою у техніці, живій силі пішов у наступ із трьох напрямків. Хлопці разом були там, боролися до кінця і загинули в бою в один час. Відбивалися дуже хоробро. Підбили ворожу БМП власноруч, а надалі їх оточили, і там шансів вижити уже не було», — каже побратим полеглих.

Населений пункт, який обороняли герої, був окупований російськими солдатами, тож братів майже місяць не могли знайти. Поховали Романа та Леоніда у Калуші на Алеї слави. Олег Бутусін з родиною оплакує дітей і вболіває за нашу Перемогу:

— Що тут ще можна сказати? Це страшно і боляче. Не дай Боже комусь побачити своїх синів у такому вигляді. Ваша кров, мої дорогі кохані діти, була пролита не дарма, а заради нашої Перемоги над росією...

У чоловіка залишилося десятеро дітей. Один із них також воює за Україну. Олег Бутусін каже, що після похорону планують повертатися на війну.

● ПОЗИЦІЯ

«Беларусы, вы ж бачыце, што адбываецца!»

Мати сімох дітей українка Олена Яковишина на знак протесту проти війни надіслала в адміністрацію Лукашенка наказ і орден Матері, яким її нагородили у 2019 році. У листі на ім'я президента республіки Білорусь жінка пояснила, що він втратив її повагу і довіру як глава держави

Надія АНДРІЙЧУК

«ВИ НАДАЄТЕ ТЕРИТОРІЮ ДЛЯ ВІЙСЬК АГРЕСОРА, ЗАПУСКУ РАКЕТ»

Олена Яковишина живе в Білорусі, але є громадянкою України. Народилася вона в Миколаєві, освіту здобула в Київському національному університеті технологій та дизайну. У 17 літ дівчина гостювала у тітки в Мінську, тоді й зустріла своє кохання — Юрія, білоруса з українським корінням. Хлопець проходив строкову службу в авіаційній частині, після демобілізації пішов працювати в цивільну авіацію. Згодом молоді люди побралися, зараз подружжя Яковишиних виховує сімох дітей: їхнім синам 14 і 11 років, дочкам — 12, 9 і 5, а наймолодшим близнюкам 6 місяців.

Орден Матері Олена отримала, коли ще мала п'ятьох дітей. Зізнається, що не сподівалася на таку відзнаку, адже не є громадянкою країни, лише має посвідку на проживання в Білорусі, хоча всі її сини й доньки народилися тут. Грамота про нагородження підписана Олександром Лукашенком. «Тепер хочу повернути орден — мені така нагорода не потрібна», — пояснює пані Яковишина.

У листі на ім'я очільника держави жінка висловлює вдячність «білоруській землі і чудовому білоруському народу за їхню гостинність і підтримку, за доброту і турботу, які відчувала всі ці роки». Проте її обурює, що нині, коли її народ переживає біль і жахіття війни, яку розв'язала російська федерація, білоруський лідер не засудив агресора, як це зробив увесь цивілізований світ. «Більше того, ви надаєте територію Білорусі для розгортання військ агресора і їхнього вторгнення на територію суверенної держави України, для запуску летальних ракет по моему народу, по мирних містах», — написала Олена Яковишина у зверненні до Лукашенка.

«РОЗУМІЛИ, ЩО БУДЕ ВІЙНА, ТІЛЬКИ НЕ ЗНАЛИ ТОЧНОЇ ДАТИ»

В Україні в Олені є чимало родичів, які мешкають у Миколаєві та в Одеській області. Початок війни 24 лютого жінка згадує так: «Прокинулася о шостій ранку погодувати дитину, глянула на телефон — рідні пишуть, що їх обстрілюють. У мене був такий дивний стан: кого бомблять? Не могла повірити... Тоді шок... Моя молодша сестра живе біля військового аеродрому, вона добре чула, бо ж

Відкрито заявити свою позицію в умовах диктаторського режиму — справжній подвиг.

перше, що обстрілювали, — це аеродроми і військові бази».

Їй боляче навіть уявити, як мама і три молодші сестри спочатку сиділи в підвалі у Миколаєві, потім перебралися до бабусі в село, подали від вибухів... Згодом рідні виїхали — тепер вони в Німеччині. Однак в Україні залишилися чоловіки: «Чоловіки сестер, мої двоюрідні брати та племінники зараз у Миколаївській області, поблизу гарячих точок — Снігурівки, Вознесенська, вони розповідають страшні речі. Бабуся ж на Одещині, там трохи спокійніше», — ділиться переживаннями Олена. Зі своїми численними родичами жінка постійно підтримує зв'язок і знає, що ситуація напружена. Зрештою,

що наші діти доглянуті, добре вчать, займаються в музичній школі, школі мистецтв. Тож я не боюся влаштувати так званий СОП («соціально небезпечний поступок»), — каже Олена.

«НЕ ВКЛАДАЄТЬСЯ В ГОЛОВІ, ЧОМУ БІЛОРУСИ МОВЧАТЬ»

Пані Яковишина багато спілкується з учителями, вихователями, батьками інших дітей у школі та садочку і дивується, що більшість людей вдає, ніби нічого поганого не відбувається: «Це не вкладається в моїй голові... Невже вони не знають, що відбувається в сусідній країні, яку бомбардують, де гинуть мирні жителі, діти, де люди ховаються в підвалах, де стільки

«Це не вкладається в моїй голові... Невже вони не знають, що відбувається в сусідній країні, яку бомбардують, де гинуть мирні жителі, діти, де люди ховаються в підвалах, де стільки біженців? Ніхто з педагогів не запропонував подбати про сусідню країну, зібрати допомогу тим дітям. Увесь світ підтримує Україну, а в нас — тиша.»

каже, з тих пір, як почалася передислокація військ до кордонів, чоловік, як колишній військовий, розумів, що буде війна, тільки ніхто не знав точної дати.

Уже через 3 дні після російського вторгнення Олена Яковишина записала емоційне відеозвернення до всіх білорусів і керівництва країни із закликом не мовчати. А через місяць жінка зважилася на своєрідну акцію протесту — вирішила повернути орден Матері в адміністрацію президента, хоча родина усвідомлює, що наслідки можуть бути непередбачуваними. «Я постійно переживаю, що до нас прийдуть. Розумію: мій вчинок дуже красномовний, тож на нас можуть тиснути через дітей, але причепитися до нас складно. Ми відома багатодітна родина в Смолевичах, мене тут усі знають. Але ж знають і те,

біженців? Ніхто з педагогів не запропонував подбати про сусідню країну, зібрати допомогу тим дітям. Увесь світ підтримує Україну, а в нас — тиша». Жінка з сумом констатує, що білорусь зараз не та країна, де можна виховувати дітей. Натомість сини й доньки Яковишиних знають про війну в Україні, не раз бачили, що їхня мати плаче через події на її Батьківщині.

Перед війною подружжя думало про переїзд в Україну. «Ми планували змінити місце проживання, вибирали будинок. Розглядали міста-супутники Києва: Бучу, Ворзель — ось тепер для нас це стало шоком! Варварство, відсутність моралі, жахіття. Переживаю, що буде ще гірше», — каже Олена і не може стримати сліз.

За матеріалами svaboda.org, motolko.help, polskieradio.pl.

● НЕЙМОВІРНО!

Викрала у сплячих окупантів боєприпаси

Про це повідомив радник міністра внутрішніх справ Антон Геращенко

Василь КІТ

За його словами, у Київській області жінка зважилася на такий вчинок після того, як до її села зайшли російські загарбники. Поки вони спали п'яні, селянка вилучила в них зброю і сховала її в кролячій клітці у себе на подвір'ї. А коли дочекалася приходу до села Збройних сил України, передала захоплені боєприпаси нашим захисникам.

Україну не здолати!

● ДІЯННЯ «ВИЗВОЛИТЕЛІВ»

Рашисти пограбували дачу Зеленського на острові Бірючий

Російські терористичні війська також почали обкрадати бази відпочинку на Азовському узбережжі

Сергій БОРОХ

Президентська дача розташована за 9 кілометрів від Кирилівки Запорізької області на заповідному острові Бірючий. Там немає жодних високих огорож та інших перешкод, але потрапити туди можна було лише за спецперепустками. Вивозити меблі та інші речі з дачі московитські мародери почали вранці 2 квітня. «Це були військові з Генічеська. Їх супроводжував директор Азово-Сиваського нацпарку Євген Поповчук. Два БТРи залишилися на дачі Президента Володимира Зеленського. А три вирушили на прикордонну заставу», — пише закордонна преса з посиланням на очевидців.

Тим часом «визволителі» взяли визволяти від майна інші бази відпочинку на узбережжі Азовського моря. Дикуні.

● ПРЯМА МОВА

Євген ДИКИЙ, вчений, екскмандир роти батальйону «Айдар», про перемовини з росією:

Після Бучі переговори варто припинити. Їх не треба було і починати. Коли я в один і той самий день бачу новини, як наш Президент відвідує Бучу і після цього підписує указ про формування делегації «для обговорення з росією гарантій безпеки» — у мене таке враження, що це якесь роздвоєння свідомості. Як після того, що ти побачив у Бучі, можна сісти за стіл переговорів з рф? Це не про людські емоції. Я саме про раціональні міркування — з країною, яка чинить таке, говорити про гарантії безпеки неможливо.

● БОЛИТЬ!

У родині відомого ведучого сталося горе: «путін забрав у мене найцінніше»

Український шоумен, уродженець Маріуполя Андрій Бедняков (відомий за участю в шоу «Орел і Решка») повідомив про велике особисте горе — не стало його мами

Foto iz сайту youtube.com.

Ірусина ПРИХОДЬКО

Найдорощу людину у нього забрала війна. Мати і сестра Беднякова опинилися у заблокованому російськими загарбниками Маріуполі: «Мами не стало. Важко писати, але я це зроблю. За час війни розмовляв із сестрою двічі. По хвилині. Коли вони нарешті змогли виїхати, мені зателефонували родичі. Я зрадів. Але потім подзвонила сестра і сказала, що мама у комі... «Вона вже у комі давно. Я не стала тобі говорити, щоб не засмучувати. Тільки з'явилася можливість, ми поїхали. Не хотіла ховати маму біля під'їзду... Як це робили інші», — процитував Андрій слова сестри.

Він також розповів, що мама слабшала з кожним вибухом, жінка хворіла, проте, за словами Беднякова, якби не війна, мама б ще жила. «Рускій мір» — гірше за найстрашнішу хворобу. Гірше раку та Альцгеймера. Ця ідеологія та армія тягне на той світ швидше. Страшно те, що я не зможу навіть попрощатися з нею. Адже я доїхав би до найближчого посту. Але впевнений, що рано чи пізно я приїду попрощатися з мамою. Коли на тій території знову висітиме Український прапор. Путін забрав у мене найрідніше. У мене та ще у тисяч українців. Але ми обов'язково дочекаємось...», — сказав Бедняков.

Також він звернувся до своїх російських колег і попросив їх не висловлювати йому співчуття: «Я не хотіла ховати маму біля під'їзду. Як робили інші... Нехай ця фраза з'являється щоразу у вашій голові, мої російські «друзі-мовчуні», коли згадаєте про мене! Не здумайте мені писати!».

● ГЕРОЇ НАШОГО ЧАСУ

Механік спас 180 людей із обложеного окупантами Маріуполя

Олексій, котрий дивом вижив після того, як його завалило у підвалі, врятував із зруйнованого міста майже дві сотні людей. Усіх їх він по черзі вивіз з-під обстрілів на своїй старій «Волзі»

Василина СМЕТАНА

Історію українського героя, автомеханіка за фахом, розповіло британське видання Sky News. Спочатку Олексій зумів визволити багатьох, включаючи своїх рідних, із підвалу, який завалило внаслідок обстрілу росіянами. Чоловік пробив ломом стіну і через цей хід люди вибрались назовні.

Але там на них чекало чергове бомбардування загарбників. Тож він вирішив спробувати вирватись із родиною з міста. Але з колони автомобілів, які їхали так званим зеленим коридором, живими вдалось дістатись до безпечного місця лише п'ятьом машинам, в тому числі і Олексієвій.

Після цього він прийняв для себе нове важливе рішення. «Я згадав слова великої людини, Уїнстона Черчилля: «Війна — це коли невинні люди гинуть за інтереси інших». І я пам'ятаю слова мого дідуся: «Краще померти, ніж прожити все життя в страху». Тож вирішив, що під цими снарядами, під цими ракетами «Град», живий чи мертвий, я продовжуватиму рятувати наших невинних людей», — розповів чоловік.

У селі, куди Олексій з родини

Фотоколаж із сайту obozrevatel.com.

На цій «Волзі» між розбомбленими будинками Олексій робив благородну справу.

Я пам'ятаю слова мого дідуся: «Краще померти, ніж прожити все життя в страху».

ною втік від бомб, люди дали йому адреси будинків у Маріуполі, де мешкали їхні рідні, і чоловік розпочав свою рятувальну операцію. «Багато хто просив мене поїхати туди і забрати їхніх батьків та інших людей за певними адресами. Я завантажив машину продуктами і поїхав, навіть не знаючи, буде будинок цілим чи зруйнованим», — згадає чоловік. Діставшись потрібної адреси, він

йшов і кликав людей, намагаючись робити це швидко, доки не почались обстріли.

За час поїздок Олексій п'ять разів міняв колеса машини, перевозячи по 9 осіб за один раз. Незабаром чутка про рятувальника дійшла не тільки до інших міст, а й до інших країн. Йому почали телефонувати родичі маріупольців із різних міст України, Польщі та Німеччини. Також вони стали передавати гроші, за які він купував паливо для авто та робив ремонт.

На рахунок Олексія — уже 180 врятованих душ. Попри велику небезпеку, він зробив неймовірну справу. А свою фартову «Волгу» називає «військовою нареченою»...

Щастя тобі, добра Людино!

● ЖАХИТТЯ ВІЙНИ

Дві сестри з Чернігова, які пережили окупацію, розповіли страшні подробиці

Жінки дякують ЗСУ, теробороні за порятунок, а волонтерам — за допомогу

Ольга СОКОЛОВА

Дві сестри з Чернігова кажуть, що і вони, і багато інших людей врятувалися чудом. «Ми живемо за цим будинком. Було вісім ракет. Не знаю як, буквально доля секунди, і дітей встигли витягнути з кухні, вони їли. Я була на другому поверсі. Пішла хвиля, мене збило і я летіла вниз животом до сходів. Діти в шоці, усі перелякалися», — говорить жінка.

«Ми ховалися у підвалах з маленькими дітьми, було

Фото із сайту eurosolidarity.org.

Петро Порошенко з командою забезпечили спорядженням та транспортом 206-й батальйон тероборони, який захищав Київ. А коли наші воїни виграли битву за столицю і вигнали ворогів з півночі України, п'ятий Президент особисто привіз гуманітарну допомогу у звільнені міста та села.

дуже холодно і вогко. У нас тут із сестрою є спільна подруга з дітками. Ми не знаємо, жива вона чи ні. У мене чоловіка убили 3-го числа...», — каже чернігівчанка.

«Зв'язку не було. Ми хви-

лювались за сестру, племінника та батька. А вона — за нас. Тому що я з мамою та дітьми. А молодша сестра — з батьком і дітьми», — пояснює жінка.

«Я вперше сьогодні бачу місто, бачу свій район, в якому ви-

росла. Мені боляче, тому що тут жили мої подруги, і я не знаю, живі вони чи ні. Радію, що хоча б жива моя сім'я», — говорить чернігівчанка після звільнення.

Жінки дякують ЗСУ, теро-

бороні за порятунок, а волонтерам — за допомогу: «Дай Боже сил нашим хлопцям, які нас захищають. І ми спимо нарешті спокійно у квартирах, а не у підвалах. За те, що є гуманітарна допомога. За те, що звільнили мою сестру, я змогла її обняти і своїх племінників».

Петро Порошенко, який привіз у місто ліки, продукти харчування та генератори для лікарні, зауважує: «Те, що пережили жителі Чернігова, важко сприймати без сліз. Більше місяця в оточенні. Без світла, тепла та продуктів харчування. Почув від чернігівчан історії. Жахливі. Війна примусила їх переховуватися у сирих підвалах з маленькими дітьми. Не знаючи, живі їхні родичі чи ні. І таких історій багато».

«Як би важко не було, Чернігів вистояв. Вистояли і його мешканці. Наш дух не зламали. Україну — не скорити. Світло обов'язково перемаже темряву. А Україна перемаже мордор», — переконаний Порошенко.

● ГЕРОЇ НЕСКОРЕНОЇ УКРАЇНИ

«У день прощання з Олегом ворожий снаряд знищив нашу квартиру...»

«Завжди, коли він їхав із дому у службові відрядження, у нашій квартирі щось траплялось. То сусіди зверху затоплять, то щось зламається, то двері заклинять... Коли Олег пішов назавжди, житло було знищене ворожим снарядом... 28 квітня ми повинні були святкувати 4-ту річницю шлюбу — саме тоді буде 40 днів, як Олега немає з нами... Чесно? Я й досі не вірю та чекаю, коли він прочитає мої останні SMS-повідомлення», — не стримує сліз вдова Героя України Ганна Адамовська

Анастасія ОЛЕХНОВИЧ,
АрміяInform

Майор Олег Адамовський загинув 12 березня 2022 року під час оборони Харкова. Група під його керівництвом, виконуючи бойове завдання, натрапила на вороже засідку. Ціною власного життя майор прикрив відхід побратимів... Йому було всього 30. Соцмережі одразу вибухнули обіцянками помститись, словами «Герої не вмирають», патріотичними картинками. Лише молода вдова, попри сотні повідомлень підтримки, почувала себе абсолютно самотньою.

— Ми познайомились на Донеччині, коли я приїхала в гості до бабусі, — розповідає Ганна. — Наступного разу побачились аж 9 років потому, і Олег одразу запропонував мені переїхати до нього в Маріуполь, де він на той час служив. Уже за кілька тижнів ми жили разом. Це бездумне, амбіційне рішення виявилось найправильнішим у житті! Олег на той час уже був учасником бойових дій, часто їздив у відрядження та завжди переконував, що «все буде добре», і я йому вірила. Ми були такими щасливими: будували плани, зустрічались із друзями, подорожували, нам не снились жахи... Виявляється, найцінніше в житті — це обійми близької людини!

Олег мріяв бути професійним військовим ще з дитинства, коли уважно слухав розповіді батька про службу. Тож не дивно, що отримав червоний диплом у ХНУПСі, а згодом — численні бойові нагороди та медалі. Ганна завжди пишалась чоловіком та підтримувала, змінюючи гарнізони... Лиш у січні цього року, за два місяці до загибелі коханого, обережно запропонувала: «А може, ти звільнився б? Так неспокійно на душі...»

— Олег відповів рішуче: «Тобто звільнився? Якщо все добре — пацани, я з вами, а як погано — то я пішов, розбирайтесь самі?» — каже жінка. — Я й замовкла, хоч і дуже хвилювалась. Недаремно... У Харкові початок ши-

«Олег був мені і за маму, і за тата, і за брата... А тепер я зовсім сама... Пишаюся чоловіком, та він для мене і без передсмертного подвигу був Героєм!»

Ми були такими щасливими: будували плани, зустрічались із друзями, подорожували, нам не снились жахи... Виявляється, найцінніше в житті — це обійми близької людини!

рокомасштабного вторгнення ми почули одразу. Олег сказав збирати речі та швиденько переїжджати до друзів в інший регіон. Та я залишилась, хотілось бути недалеко від коханого. Так нікуди й не поїхала.

Ганна розповідає, що 24 лютого Олег захворів. Та хіба застуда із високою температурою може завадити офіцеру виконувати бойові завдання? Кілька уколів та таблеток — і вперед захищати країну!

— За день до смерті, — пригадує молода вдова, — йому вдалось несподівано на кілька годин вирватись до мене. «Смаж картоплю й обіцяй, що не плакатимеш, скоро буду!» Хто ж знав, що це наша остання зустріч. Приїхав худий, неголений, змучений... Все намагався поговорити про якісь банальні побутові речі, жартував: «От бачиш, просто нежить!» А я лиш просила берегтись, адже завжди знала, що він готовий пожертвувати собою заради інших...

12 березня день із самого ранку виявився нервовим. Магазин матері Олега обікрали. Ганна заспокоювала її: «Хіба це важливо? Головне, що син живий! А решта — такі дрібниці!»

— Олег теж устиг набрати маму, пообіцяти, що після перемоги усе відбудуємо, заробимо, буде ще краще... — розповідає жінка. — Увечері я відправила йому SMS: «Все добре?», та зробила помилку і замість «все»

Фото із сайту арміяinform.

● ПРЯМИМ ТЕКСТОМ

Фото із сайту clutch.ua.

Вірус «руського міра» розбиває сім'ї, позбавляє людей здатності мислити і співчувати. Сніжані Єгоровій (на фото ліворуч) не змогла відкрити очі на правду ні її донька (праворуч), ні страшні кадри звірств з українських міст...

Донька Єгорової про рідну матір: «Нічого людського в ній більше немає»

Стася Ровінська попросила усіх ігнорувати жінку, яка мала би бути для неї найдорожчою в світі

Олена КАЛЕНЮК

Дочка колись відомої в Україні телеведучої, а тепер типової ватниці Сніжані Єгорової, після спілкування з матір'ю закликала назавжди забути про неї. Останнім ударом стала розмова після того, як телеведуча начебто покаялася й запевнила, що даремно підтримувала путіна (називала його «героєм нашого часу») й війну проти України. Як з'ясувалося, Єгорова просто маніпулювала громадською думкою, щоб отримати притулок із меншими дітьми в Туреччині. (З такими політичними поглядами в тій країні її бачити не хотіли, тому для одержання потрібних документів ватнича сово перейшла на проукраїнську позицію).

Для Стасі Ровінської така поведінка матері стала справжнім ударом, бо ж молода жінка сподівалася, що хоча б щось людське мало би прокинутися в Єгоровій принаймні після промовистих фотодокументів звірств російських орків у Бучі. Утім, вона з боєм написала в соцмережі, що дуже помилялася: «Після всього, що трапилося, що ми сьогодні побачили... Прочитала, що написала самі знаєте хто. Розблокувала і зателефонувала. Висновок: це більше не людина, нічого людського в ній більше немає. Мені здавалося, що у всьому є межа!».

Ведуча 1+1 закликала всіх просто забути про її матір Єгорову (яка колись теж працювала на цьому каналі), ігнорувати її публікації, наче її взагалі не існує: «Вона боїться, що її забудуть і не будуть про неї говорити. І не має значення що. Тому забудьте, як її звать. Не пишіть про неї, не звертайте уваги — жодної. Тільки так її можна зробити боляче».

Що ж, війна завжди виявляє героїв і, на жаль, нікчем та негідників теж.

VOLYN.COM.UA

● НЕВИМОВНИЙ БІЛЬ

Фото із сайту ukr.net.

«Трупі так смердять. Вони там були скрізь».

«Я не вірю більше в Бога... Я померти хочу... і не можу»

Сповідь евакуйованої з Маріуполя 16-річної Каті, яку опублікувала у Facebook відома волонтерка Віра Хвуст

«Знаєте те почуття, коли боляче? Я колись закохалася у хлопця, а він у мене ні, і я думала, що це боляче. А виявилось, що боляче бачити, як твоя мама помирає в тебе на очах. А братик усе до неї підходить і каже: «Мамочко, не спи, ти замерзнеш». І ми ніколи не потрапимо на її могилу. Вона так і залишилася у сирому та темному підвалі. Ми ходили в туалет, спали, їли залишки їжі у тому ж підвалі.

А якось дядько Коля упіймав голуба, це був, напевно, п'ятий чи шостий день, і ми його засмажили і їли. А потім ми всі блювали.

Мама трималася до останнього, за 3 дні до нашої евакуації вона померла.

Я сказала братові, що вона міцно спить і її не варто будити. Але, здається, він усе зрозумів. Зрозумів ще коли померла наша сусідка, а ми не могли її вивести і вона почала пахнути. А потім стало тихо, і дядько Коля її виніс і сам підірвався на розтяжці. Мама дуже плакала. Після смерті тата дядько Коля був найближчою людиною.

...Трупі так смердять. Вони там були скрізь. Я братові зав'язала очі маминим шарфиком, щоб він цього не бачив. Поки ми бігли — мене кілька разів мало не здуло.

Я не вірю більше у вашого Бога. Якби він був, ми б так не страждали. Моя мама ніколи, чуєте, ніколи не робила нічого поганого. Вона не залишала дядька Колю на ніч навіть в іншій кімнаті, поки вони не одружилися. Вона ходила в храм і часто сповідалася, і я, дядько Коля навіть курити покинув, щоб мама не нервувалася, що це гріх. А ваш

Бог узяв та забрав її. Мені там бачити щось казав, що мама нестиме служіння Богові, тільки краще б вона несла служіння тут, виховуючи нас.

Я ненавиджу Росію. Мій рідний дядько там. Знаєте, що він мені сьогодні сказав по телефону? «Катя? Яка ще Катя? Дівчинко, я вас не знаю. Яка війна, яка Катя?». А потім написав із «лівого» номера: «Катрсю, не пиши мені. Для мене та моєї родини це небезпечно. А маму вже не повернути».

Я ненавиджу їх! То ж була його рідна сестра! Як так можна?!

...Знаєте, я думаю, що повернуся до Маріуполя. І житиму на тому ж місці. І щоразу, в один і той же день спустакатимуся в підвал нового будинку і кластиму квіти.

А ще страшно, коли діти плачуть, а не можна. Не можна, щоб чули. Ці виродки знаходили людей у підвалах та вбивали. Ті, хто вижив, говорили, що російські військові могли згвалтувати і дітей, і старих, і навіть трупи.

Якщо Бог є, то чому Він це допускає?

Я жити не хочу. Нас зараз розділять, мабуть. І я, можливо, не побачу свого брата. Навіщо? Навіщо цей путін нас рятував? Ми ж добре жили, навіть машину купили. Дядько Коля обіцяв мене навчити водити. Вони навіть її спалили. І квартири нема. Я хочу померти... і не можу.

...Обійміть своїх дітей! А то вас не стане, і вони не пригадають ваш запах. Якщо я витримаю і потім у мене будуть діти — я їх обійматиму цілодобово...»

● ПЕКЛО ВІЙНИ

«Уявіть: ваша дитина лежить поруч із вами з відірваною рукою»

Фото з сайту obozrevatel.com.

23 лютого 2022 року Олександра Філіпчук із Гостомеля Київської області відсвяткувала свій дев'ятий день народження. А через тиждень дівчинка отримала важке поранення, коли її сім'я намагалася евакуйоватися. Дві доби дитина стікала кров'ю в заблокованому окупантами місті. Коли волонтерам вдалося доставити Сашу до лікарні, медикам не залишалося нічого іншого, як ампутувати ліву руку

Батько дівчинки у соцмережах закликав не робити з його дитини жертви: «Саша не жертва. Саша — герой».

Марта ВАСИЛЕВИЧ

Автомобіль, у якому їхали Саша з матір'ю і вітчимою, намагаючись врятуватися з охопленого ворогом міста, потрапив під російський артобстріл 4 березня. Вітчим загинув одразу, а Саша та її мама зникли. Рідний батько дівчинки Антон Філіпчук шукав дочку більше доби — з того моменту, як дізнався про те, що сталося. «Моя дитина 9 років (від попереднього шлюбу) потрапила під обстріл. Розстріляли автомобіль, її «другого тата» вбили, коли він був за кермом. Дитина з матір'ю зникли. Зв'язку немає вже кілька годин. Телефони вимкнені», — писав він на своїй сторінці у фейсбуці.

Тікаючи від обстрілів, закривавлена Саша з матір'ю опинилися у підвалі одного з будинків. Хоча лікарня була від них усього за 20 хвилин пішої ходи, Юлія Філіпчук з донькою не могли туди добратися. «Якщо хтось відчиняв двері підвалу — окупанти стріля-

ли. Рашисти тримали людей у заручниках», — розкаже згодом Антон Філіпчук. За його словами, з колишньою дружиною він перекував на постійному зв'язку. Телефонно передавав медичні поради від знайомого

у епіцентрі битви», — пригадує Антон.

Зрештою, мамі якимось дивом вдалося вивести з підвалу дитину, загорнувши її в білу простирядло. Під прикриттям ЗСУ волонтери доставили дівчинку в лікар-

«Коли її привезли, рука трималася лише на невеликому шматку м'якої тканини. Решту відірвало: сухожилля, кістки, кровоносні судини...»

лікаря: як перебинтувати руку, як пити антибіотики, знеболювальні. На щастя, у підвалі люди мали медикаменти. «Ми намагалися зробити абсолютно все, щоб їх витягти, але те криття було

ню в Ірпені. Оглянувши постраждалу, медики дійшли висновку, що в неї гангрена, і ухвалили рішення про негайну ампутацію. Судинний хірург Владислав Горбовець, котрий брав участь

у консиліумі, згодом розповів, що вперше за 30 років медичної практики побачив гангрену у такої малої дитини. «Дівчинка була білою, як простирядло. Не могла відповідати на запитання, їй було холодно. Я намагався втішити Сашу, поки інші лікарі готували її до операції. Казав, що все буде добре. Вона ж заціпеніла, не відчувала болю в руці, була в шоці. Єдине, що говорила, що їй холодно і дуже страшно», — згадує лікар.

«Уявіть собі, що ваша дитина лежить поруч із вами з відірваною рукою і ви нічого не можете зробити, тому що не маєте змоги втекти, — описує свій шок від побаченого інший лікар, хірург Євген Ребьов, який також оперував Сашу. — Коли її привезли, рука трималася лише на невеликому шматку м'якої тканини. Решту відірвало: сухожилля, кістки, кровоносні судини...». Після операції він першим провідав дівчинку і похвалив її, зазначивши, що вона «сильна і неймовірно смілива».

Коли Саша відійшла від наркозу і побачила маму, то усміхнулася та сказала, що хоче рожевий протез. Пізніше їх обох відправили до Рима, де на Сашу чекає друга операція, а потім реабілітація. Тим часом батько дівчинки у соцмережах закликав не робити з його дитини жертви. «Саша не жертва. Саша — герой. Вона для мене символ. Їй вдалося вижити, їй вистачило енергії, їй вистачило сил. Зокрема й завдяки вашим молитвам. Я це знаю», — написав Антон Філіпчук на своїй фейсбук-сторінці.

За матеріалами glavcom.ua, obozrevatel.com.

● ВІД ЧОГО ХОЛОНЕ КРОВ

Фото із сайту nv.ua.

Це фото надрукували всі провідні ЗМІ світу.

Ірина планувала почати нове життя і тому записалася на курси до візажиста.

Упізнали Ірину за червоним манікюром...

Історія жінки з Бучі, яка стала однією з найвідоміших жертв різанини на Київщині

Знімок вбитої жінки з яскраво-червоним лаком на нігтях, зроблений фотографом агентства «Рейтерс», став одним із символів моторошних злочинів російських окупантів. Після того, як світлина облетіла перші шпальти українських та світових ЗМІ, соціальні мережі, загиблу впізнала за характерним манікюром інша мешканка Бучі — Анастасія Субачова. Вона розповіла, що жінку звали Ірина і що вона брала в неї уроки макіяжу

Лія ЛІС

Ірина Фількіна мала великі плани на цей рік. У квітні їй виповнилося б 53, і вона хотіла почати жити для себе після того, як три десятиліття постійно працювала, щоб поставити на ноги двох своїх дочок. На початку 2022-го Фількіна записалася на курси макіяжу до місцевої візажистки Анастасії Субачової, навіть купила у неї свій перший у житті набір рум'ян, пудрою та консилери. З нагоди дня святого Валентина Ірина зробила яскраво-червоний манікюр, а на безіменному пальці попросила намалювати серце. Казала: «Це символ того, що я почала любити себе», — розповіла Анастасія Субачова.

На жаль, планам Ірини не судилося здійснитися, бо наприкінці лютого росія напала на Україну. Обидві доньки Фількіної вирішили виїхати до Польщі, а от мама навідріз відмовилася покидати дім. Тиждень вона провела в «Епіцентрі» у Бучі, годуючи

тих, хто знайшов там прихисток, а також українських військових.

5 березня Фількіна спробувала сісти в одну з машин, що евакуювала людей із торгового центру за місто. Але це не вдалося, тож Ірина вирішила повернутися додому. Одна з дочок, 26-річна Ольга Щирук, розповіла, що благала матір не їхати того дня додому велосипедом: «Я сказала: «Це небезпечно, росіяни вбивають людей». У відповідь почула: «Олю, ти що, не знаєш свою маму? Я можу гори звернути!». Це була наша остання розмова».

Відеозапис, оприлюднений згодом в інтернеті, схоже, зафіксував мо-

«У квітні їй виповнилося б 53, і вона хотіла почати жити для себе після того, як три десятиліття постійно працювала, щоб поставити на ноги двох своїх дочок.»

мент смерті Ірини Фількіної. На відео, зробленому з безпілотника, видно, як людина котить чорний велосипед вулицею, а через деякий час її розстрілюють російські солдати. Щонайменше чотири хмари диму вилітають з військової машини окупантів після того, як велосипед повертає за ріг.

На інших кадрах з тієї ж вулиці видно тіло жінки в синій куртці та світлих штанах, що лежить поряд із чорним велосипедом біля стовпа електропе-

редач, вирваного із землі. Одна нога жертви покалічена, з рукава виглядає рука з нігтями, вкритими яскраво-червоним лаком та зображенням серця на одному пальці... Коли це фото блискавично поширилося у соціальних мережах, донька Ольга Щирук і візажистка Анастасія Субачова відразу зрозуміли, хто на знімку.

Друзям своїх дочок загибла була відома як «мама Іра». Люди люблять її за доброзичливість, готовність завжди прийти на допомогу. Коли два роки тому Фількіна вперше в житті побачила море під час сімейної поїздки до Єгипту, «усі в готелі закохалися в неї, говорили: «Мамо Іро, обов'язково приїжджайте ще раз», — каже Ольга. — Саме після цієї поїздки вона вирішила почати жити для себе».

Дитячий психолог за професією, Ольга Щирук спершу відмовлялася вірити у смерть своєї матері, незважаючи на те, що 5 березня українські військові повідомили сім'ї страшну новину. При цьому вони додали, що забрали тіло наразі неможливо, тому що поблизу стоїть російський танк. Однак донька все одно сподівалася, що мама тільки поранена. «Я надіялася, що вона просто сховалася в підвалі, бо побачила окупантів і вирішила десь перечекати», — зізнається донька.

Насправді в цей час її мертва мама вже кілька днів лежала на вулиці, де, крім неї, було ще 20 інших тіл мирних жителів. «Коли я знову почула, що маму вбили, було відчуття, що в мене зламаний хребет. Я лягла і всю ніч плакала від безсилля», — сказала вона і залилася сльозами.

Джерело: nv.ua.

● БОЛИТЬ!

Фото з архіву Максима УСА.

На пам'ять батькам залишилися знімки сповненого вражень життя і останні кадри з коридору під час обстрілу.

Війна забрала у бігуна-рекордсмена 10-річного сина

«Він мій Янгол, і його більше немає на землі»

У січні Максим Ус із Чернігова попри ДЦП здолав 100 км ультрамарафону та потрапив до Книги рекордів України. Через місяць росія почала бомбити мирні міста і села нашої країни

Оксана СКРИПАЛЬ

Сім'я Максима жила у Чернігові в багатоквартирному двоповерховому будинку. Дружина Євгенія не вірила, що війна триватиме довго, і до останнього сподівалася: все швидко мине. Війхати з міста Максим пропонував ще наприкінці лютого.

«Я маю інвалідність, тому воювати не можу. В тероборону мене теж не візьмуть. Щодня казав дружині: давай шукати волонтерів, щоб допомогли виїхати, бо в нас немає автівки. Але вона слухала свою маму. Та говорила: ви не воєнний об'єкт, по вас не стрілятимуть», — згадує чоловік. Так і залишилися.

Коли почалися обстріли міста, вони кілька разів ходили в укриття. Однак 10-річний Дмитрик, який хворів на аутизм, не витримував там довше двох годин. Тому родина вирішила, що перебуватиме під час обстрілів удома в коридорі.

Вечері 16 березня російські покидьки вкотре почали обстрілювати мирних мешканців Чернігова з артилерії. Максим та Євгенія подумали, що в квартирі небезпечніше, бо ракета чи бомба може влучити у дах. Тож вирішили перечекаати у під'їзді. Після першого «приходу»

ворожих снарядів родина повернулася в свою оселю. Дмитрик навіть встиг заснути. Але російське пекло почалося знову. Женья та Максим вдягнули сина, взяли стільчики і попрямували у під'їзд на перший поверх.

Максим та сусідка стояли збоку, а Женья із сином сиділи біля стіни. Аж раптом за сім метрів від будинку розірвався снаряд. Вибуховою хвилею вибило металеві двері під'їзду. Максим почув крик дружини. Під-

ряда потрапив у голову. Хлопчик був у важкому стані впродовж тижня. Однак пульс та тиск залишався стабільним.

Щодня Максим навідувався до рідних, під обстрілами долаючи на велосипеді по 6 км в одну сторону. Дружина лежала на першому поверсі, син — на другому. Та 23 березня стан Дмитрика різко погіршився. А наступного дня батькові повідомили, що його маленького Янгола більше немає...

Щодня Максим навідувався до рідних в лікарню, під обстрілами долаючи на велосипеді по 6 км в одну сторону. Дружина лежала на першому поверсі, син — на другому. Та 23 березня стан Дмитрика різко погіршився.

біг до неї, підсвітив ліхтариком і побачив сина в калюжі крові. Євгенію поранило в ногу. Максим побіг шукати допомогу, зустрів на вулиці двох чоловіків. «Вони покликали товаришів, і ми перенесли дружину та сина в укриття. Там уже викликали «швидку», і їх забрали до лікарні. Я довіку буду вдячний цим людям», — розповідає Максим.

У дружини було поранення та перелом ноги нижче коліна. А ось Дмитрику уламок російського сна-

рядка потрапив у голову. Хлопчик був у важкому стані впродовж тижня. Однак пульс та тиск залишався стабільним.

«Дімка любив життя, любив нас. Він уже знав, що треба лягати на підлогу, коли тривога. Слухався і чекав, коли буде можна гратися далі. В мене залишилося фото, де ми в коридорі і він мене обіймає, та мільйони спогадів про нього. Втрачати дітей боляче. І це не описати словами. Він мій Янгол, і його більше немає на землі», — з болем каже Максим.

За матеріалами «Українська правда. Життя».

● ПСИХОЛОГІЯ ВОЄННОГО ЧАСУ

Що робити, коли вже байдуже на небезпеку

Вже другий місяць українці перебувають у стані постійної тривоги. Тривала активація нервової системи веде до виснаження і втоми, зниження пильності. Якщо спочатку, чуючи звук сирени, ми негайно шукали укриття, спускалися у сховища, то з часом усе більше людей починає ігнорувати сигнал небезпеки, продовжуючи займатися звичними справами

Ситуацію ускладнює ще й те, що психологічно мало хто був готовий до війни, тим більше до частих обстрілів, облоги, тривалого перебування у сховищах.

Реакції збайдужілості до небезпеки виникають внаслідок:

● **Звикання.** Сирени звучать десятки разів на день, проте обстрілів чи ракетних ударів на своїй території люди не чують, не бачать вибухів. Тому вже з'являються легковажні виправдання, на кшталт «Скільки разів уже лунала тривога, а нічого не відбувається, тож можна не реагувати».

● **Втоми і виснаження.** Тривале перебування у стані тривоги веде до зниження захисних сил організму. Виникає втома, яка зменшує протидію небезпеці. З'являється відчуття, що просто нема сил бігти у сховище.

● **Апатії.** «Станеться те, що має статися, від мене нічого не залежить». Ми спостерігаємо багато горя, страждань, але є й випадки щасливого неочікуваного порятунку, тому може видаватися, що не варто й пробувати докладати зусиль.

Зрідка можливі й інші:

● **Переоцінка сил, власного досвіду, «безтурботність»** — «Зі мною нічого не трапиться», «Я вмю поводитися у небезпеці». Так говорять люди, чия професія у мирному житті була пов'язана з ризиком, забуваючи про те, що сьогодні маємо справу із небезпекою зовсім іншого рівня.

● **Схильність «бути як всі»:** «Інші не ховаються, і я не буду». Навіть у стресових ситуаціях ми намагаємося подібатися оточенню.

Та наразі саме пильність та реагування на небезпеку потрібні для того, щоб:

● **Вижити самому й допомогти вижити близьким.**

● **Не просто зостатися в живих, а зберегти сили, аби працювати, бути корисним, усвідомити, що після перемоги знадобиться багато зусиль для відновлення того, що було зруйновано.**

● **Бути прикладом для оточення,** адже в небезпеці діти та люди старшого віку часто розгублюються і не можуть швидко зорієнтуватися, тому діють за підказкою, порадою або наслідуючи дії тих, хто поряд і кому довіряють.

За матеріалами tsn.ua, телеграм-каналу «Психологічна підтримка».

● ОСОБЛИВИЙ ВИПАДОК

9-річний Максим із Чернігова подолав 1000 км з чужими людьми, щоб зустрітися з мамою

Українці, які на момент повномасштабного вторгнення росії в Україну працювали чи відпочивали за кордоном, опинилися відрізними від рідних. Особливо тривожно було тим, чий діти живуть у містах, які обстрілюють окупанти. Одна з таких історій — зі щасливим кінцем

Наталія НАЙДЮК,
life.pravda.com.ua

«З КОЖНИМ ДНЕМ ШЛЯХІВ ДЛЯ ВІЇЗДУ СТАВАЛО ВСЕ МЕНШЕ»

Вікторія (жінка попросила не вказувати прізвище. — Авт.) виховує сина сама. Знайти роботу вдома не вдавалося, тож рік тому вона поїхала працювати в Польщу. 9-річний Максимко жив у Чернігові з бабуся Ніною.

За кожної можливості Віка прилітала в Україну або забирала дитину до себе, щоб побути разом, востаннє — наприкінці минулого року, тоді Максим прожив у Кракові близько двох місяців.

«У січні я привезла сина в Україну. Планувала: хай закінчить 4-й клас, а потім віддам його до школи тут, у Кракові. А 24 лютого о 8-й ранку він написав, що почалася війна. Я не повірила одразу, думала, дитина вигадує», — розповідає Вікторія.

Жінка працює на кількох роботах. Каже, часу на читання новин не було. Вперше про загрозу війни дізналася 20 лютого від лікарки під час медогляду. Але тоді в Україні ще було спокійно. А потім звичне життя українців і справді зруйнували російські снаряди. «Коли почали обстрілювати Чернігів, я втратила спокій і сон. Розумію, як важко тим, хто в епіцентрі подій. Але ще важче усвідомлювати, що моя дитина, мій сенс життя — там, а я за 1000 км і не можу його забрати», — ділиться пережитим Віка.

Це тривало 25 днів: Максим щоразу ночував у холодному бомбосховищі неподалік від дому. Коли лунала сирена, хлопчик брав свій рюкзак та біг з бабусяю та песиком Джиммі в укриття. Вікторія з самого початку розуміла, що треба евакуювати дитину. Але прямих потягів на Захід України з Чернігова не було. Місцева влада попереджала, що виїзди з міста заміновано, а рашисти обстрілюють цивільні авто. Та й бабуся категорично відмовилася від евакуації, тож Вікторії довелося шукати можливість, як вивести сина.

ЗБИРАЛИ РЕЧІ, ПІДСВІЧУЮЧИ СІРНИКАМИ

У Польщі Віка допомагала багатьом співвітчизникам, що тікали від війни. Була знайома з українськими волонтерами. 20 березня подзвонила одній із них у Київ і спитала, чи можна з кимось вивезти сина з Чернігова. «Волонтерка запропонувала два варіанти: з літньою жінкою або з мамою та двома дітьми-підлітками. Я обрала другий. Ту жінку звали Леся», — згадує Вікторія.

Діяти треба було швидко. Вже вечоріло, а син мав бути в домовленому місці о 6.30 ранку. Зв'язку з бабусяю Ніною не було. Тож Віка написала сусідам, щоб переказали про час виїзду Максима. Каже, до останнього хвилювалася, чи все вдасться. Але о 21.00 задзвонив

Хлопчик поволі оговтується від пережитого тепер у польському Кракові.

телефон. То була її мама, хотіла перевірити й уточнити деталі. Речі онукові бабуся збирала, підсвічуючи сірниками: світла, ліхтариків чи свічок не було. А на ранок відвела Максима до місця збору.

ОКУПАНТИ ОБСТРІЛЯЛИ ТРАНСПОРТ ІЗ ДІТЬМИ ТА ЖІНКАМИ

21 березня в домовленому місці на людей чекали шкільні автобуси. Того дня волонтери вивезли понад 600 жінок та дітей. Коли колона перетнула автомобільний міст, почався обстріл. «Леся казала, що бомбили дуже сильно. Люди попадали на підлогу. Але, дякуючи Богу та майстерності водіїв, усі залишилися живі», — каже Віка.

Дорога до столиці, яка в мирні часи

“**Розумію, як важко тим, хто в епіцентрі подій. Але ще важче усвідомлювати, що моя дитина, мій сенс життя — там, а я за 1000 км і не можу його забрати...**”

займала півтори-дві години, розтягнулася на цілих 8. Дізнавшись, що син у Києві на вокзалі, Вікторія розплакалася. У плацкарт українців пускали безкоштовно, проте спати доводилося й на підлозі. Леся зі своїми дітьми та Максимом сіли в купе, придбавши квитки по 200 гривень. Усю дорогу Максим був неговірким. Сидів як мишка і дивився у вікно. Діти розуміли небезпеку, чули вибухи...

О 23-й годині 22 березня Вікторія зустріла сина на вокзалі у Кракові. «Це були найстрашніші дні в моєму житті. І найскладніше рішення — відправити мого маленького хлопчика з чужими людьми в таку далеку і небезпечну дорогу. Зараз розумію, що все зробила правильно. І дуже вдячна Лесі, що взяла на себе таку відповідальність», — каже жінка.

Леся з дітьми полетіла у Францію. А Віка з Максимом залишились у Кракові. Хлопчик поволі оговтується від пережитого в Чернігові та в дорозі. Тільки кашляє ще — даються знаменні ночі в холодному бомбосховищі.

● СКУШТУЙТЕ!

Доки триває піст...

Багато хто вважає, що упродовж Великого посту (а він цьогогоріч припадає на період із 7 березня по 23 квітня) харчування стає одноманітним і неповноцінним. Насправді це зовсім не так! Пропонуємо добірку апетитних, корисних і простих у приготуванні страв, з якими постити легко

Фото із сайту novyny.online.ua.

КУЛІШ ГРИБНИЙ

Ця традиційна страва української кухні, на жаль, нині забута. А між іншим, пшоно — обов'язковий складник цього супу — є чи не найкориснішим серед круп

Інгредієнти: 60 г сушених грибів, 0,5 скл. пшоно, 600 г картоплі, 2 цибулини, 3 ст. л. олії, 2 л води, зелень, сіль за смаком.

Приготування. Гриби промити, залити холодною водою і варити до готовності. Бульйон зцідити в окрему посудину, а гриби сполоснути і нарізати маленькими шматочками. Дрібно покришену цибулю підсмажити на олії до золотистого кольору, додати підготовлені гриби і потушувати разом 3–4 хвилини. Пшоно добре промити, розкласти в горщики і залити гарячим грибним бульйоном, додати нарізану кубиками картоплю, підсмажені цибулю та гриби, перемішати і поставити в духовку на 1 годину. Подаючи до столу, посипати зеленню.

ТЮФТЕЛІ КВАСОЛІВІ З ГОРІХОВОЮ ПІДЛИВОЮ

Не уявляєте повноцінного обіду без котлети чи тюфтельки? Не біда, можна приготувати їх і без м'яса

Інгредієнти: 300 г квасолі, 3 цибулини, 2 помідори, 20 г борошна, 3 ст. л. панірувальних сухарів, 150 г волоських горіхів, олія для смаження, винний оцет, сіль, перець мелений — за смаком.

Приготування. Квасолію відварити до готовності, відкинути на друшляк, відвар залишити. Перетерти її через сито або пропустити через м'ясорубку. Цибулю нарізати маленькими кубиками й обсмажити з подрібненими помідорами, поки випарується рідина, тоді змішати з квасолею, додати борошно і дрібно посічену зелень, добре вимішати і з цього фаршу формувати кульки завбільшки з волоський горіх. Запанірувати їх та обсмажити в олії. Для підливи горіхи злегка підрум'янити і перемолоти. Розвести горіхову масу відваром квасолі, посолити, поперчити і влити до смаку винного оцту. Довести до кипіння, охолодити і поливати тюфтелі горіховим соусом при подачі на стіл.

ЗРАЗИ З ГРИБАМИ

Вони смакують і гарячими, і холодними. Тож згодяться не лише для сніданку чи вечері вдома — їх можна взяти на перекус у дорогу, пообідати на роботі

Інгредієнти: 3–4 картоплини, 100 г свіжих грибів, 1 невелика цибулина, 1 ст. л. борошна (з чубком), олія, сіль за смаком.

Приготування. Картоплю відварити «в мундирах», охолодити, почистити й пропустити через м'ясорубку. Гриби та цибулю дрібно нарізати й обсмажити на олії. У картопляне пюре додати борошно та сіль, добре вимісити і формувати невеличкі палянички. Покласти в кожну з них грибно начинку, защипати краї й обсмажити з обох боків на пателі з розігрітою олією до рум'яної скоринки.

БУЛОЧКИ З КОРИЦЕЮ

«З таких простих складників — така смакота?!» — дивуються ті, хто куштував цю випічку. Приготуйте — і переконайтеся

Інгредієнти: для тіста — 0,5 скл. цукру, 0,5 скл. олії, 1 скл. води, 50 г дріжджів, борошно; начинка — 0,5 скл. цукру, 1 пакетик кориці.

Приготування. Дріжджі замочити в 0,5 склянки теплої води. Закип'ятити 0,5 склянки цукру, 0,5 склянки води і 0,5 склянки олії, коли схолоне, додати розчинені у воді дріжджі, борошно, замісити м'яке тісто, накрити рушником і залишити на 30–45 хвилин, щоб підійшло. Змішати корицю з цукром. Шматки тіста розкачувати в прямокутні палянички, насипати по всій довжині начинку, загорнути і ретельно защипати краї, далі отриману «ковбаску» згорнути спіралькою. Викласти сформовані булочки на деко, змащене олією, потримати в теплому місці, поки підрухаються, помазати водою або чаєм і випікати в розігрітій до 170 градусів духовці до рум'яної скоринки.

● СІМ «Я»

Як триматися на плаву

Серед моїх нових здобутків – настанова самій собі «хоча б тимчасово не читати стрічку новин». Це варто робити заради себе й заради дитини

Оксана КОВАЛЕНКО,
мама

У час, коли в твоїй країні війна й ворог є нікчемною нечистю, належно «працювати» мамою надзвичайно важко. Правила життя змінилися: притча, за якою жінці достатньо побути на самоті з чашечкою кави чи помилуватися пейзажем за вікном, уже не діє. Красиві картини і домашній затишок не мають стільки впливу, щоб пом'якшити біль душі. Та все ж наснагу шукати потрібно. Це важливо для здоров'я наших дітей, які заслуговують найкращого за будь-яких обставин.

Якщо раніше бути не в курсі всього, що діється в твоїй країні й навколо, означало невігластво, то тепер регулярний пошук новин варто свідомо зупинити. Це те, що паралізує й травмує. «Будь ласка, виходьте зі стрічки новин, хоча б на кілька годин. Зробіть паузу в сприйнятті інформації», – поширюють настанови-прохання психотерапевти. Одна з провідних в Україні – Світлана Ройз, яка через бомбардування її рідного Києва мусила переїхати з сім'єю в інше місто, підтверджує, що реакція безсилля нормальна: таке й має відчувати кожен, дізнаючись про дії, не сумісні з людським світосприйняттям. У порадах, як триматися, вона закликає берегти свої сили: «Зараз важливо відвести очі від страшних кадрів, від яких справді неможливо відірватися, – і йти на вулицю, прибирати, готувати їжу, розмовляти, випити солодкого чаю, потримати руки під холодною водою, чи вмитися, чи потримати в руках сніг (холод активізує блукаючий нерв – додасть трохи стабільності та розслаблення). В реальності ми ще не знаємо, які виклики будуть сьогодні. Сили нам вкрай необхідні».

Кожен із нас має свої заняття, які дають відчуття спокою, надійності, має друзів, які уміють підібрати потрібні слова. Хтось пише щоденник, виплескуючи на папір біль, а хтось з головою поринає в роботу. Добре, коли це є і це працює, бо одночасно мусимо показувати своїм дітям і донечкам, яке прекрасне весняне небо і саме життя.

Маєте свої відкриття, як триматися на плаву, – діліться. Наші адреси: okovalenko74@gmail.com або tsikava.gazeta@gmail.com, а поштовою: 43025, м. Луцьк, просп. Волі, 13, «Цікава газета на вихідні».

● ПРОФЕСІОНАЛИ

Лікар-нейрохірург та його дружина-педіатр рятували дітей під обстрілами

Медики Андрій та Ольга Свисти два тижні провели в Ірпінській лікарні, допомагаючи пораненим у боях з російськими військами

Роксолана ВИШНЕВИЧ

ОПЕРАЦІЇ ДОВОДИЛОСЯ РОБИТИ МАЙЖЕ В ПОЛЬОВИХ УМОВАХ

Першою пацієнткою подружжя лікарів була семирічна дівчинка, в голові якої глибоко застрягли осколки. Коли сім'я на авто намагалася втекти із зони бойових дій на околиці Києва, де розташований їхній будинок, дитина отримала поранення. Неушкодженим залишився лише батько. Старший брат та мати померли від важких травм через кілька хвилин після того, як були доправлені до лікарні в Бучі, що за 20 км на захід від Києва. Страшні рани, що загрожували її життю, мала й дівчинка.

На щастя, один із найкращих дитячих нейрохірургів України саме був у лікарні і в результаті важкої тригодинної операції під постійними вибухами бомб і ракет зумів повернути до життя юну пацієнтку.

— Це була дуже серйозна травма, небезпечна для життя, — сказав Андрій Свист. — Я щасливий, що вона вижила. Оперувати людей під постійними обстрілами та без належного медичного обладнання — це просто жах.

47-річний чоловік зізнався, що він опинився там випадково, від'їхавши від свого дому й потрапивши у пастку, бо на околиці столиці розпочався бій. Потім — Ірпінська центральна лікарня в Бучі, де нейрохірург майже два тижні пропрацював зі своєю дружиною, педіатром, рятуючи жертв цієї дикої війни. Подружжя дало собі обітницю, що не залишить своїх найтяжчих поранених. Згодом, за два дні до того, як лікарню захопили росіяни, з дев'ятнадцятьма пацієнтами їм вдалося втекти.

Фахівець київського Інституту нейрохірургії імені Ромоданова Андрій Свист разом із 35-річною дружиною Ольгою не думали, що потраплять у справжнє пекло.

...Коли почали прибувати пацієнти з ранами від бомбардувань і боїв, Ольга визначала тяжкість травм, Андрій виконував складні операції на мозку в невеликій, погано обладнаній операційній.

— Траплялося, у нас не було водопостачання, тому змушені були лити воду з чайника, щоб помити руки. Маленьким дівчаткам, яких привезли з осколками в голові, промивали волосся тією ж невеликою кількістю води. Вимикалася електроенергія. Постійні обстріли. Ми чули гул літаків над будівлею, артилерія постійно працювала. Іноді доводилося спати на підлозі кімнати, де оперували. Часто було не до сну через вибухи поблизу. Відчуття — наче на передовій, — незворушно, але з нотками суму в голосі розповів Андрій.

Працівники лікарні мусили рити ями

Фото із сайту shepetivka.com.ua.

Подружжя дало собі обітницю, що не залишить своїх найтяжчих поранених.

на вулиці, щоб використовувати їх як туалети, і готували їжу на відкритому вогні. Ввечері послугоувались факелами, щоб зберегти паливо для генераторів лікарні. Андрій встиг надіслати повідомлення колегам, які передали деякі інструменти. Але для комп'ютерної томографії не вистачало електроенергії, тому довелося покладатися на рентгенівські промені та власну інтуїцію.

Працівники лікарні мусили рити ями на вулиці, щоб використовувати їх як туалети, і готували їжу на відкритому вогні.

Працювали цілодобово. Лише один із його пацієнтів загинув — чоловік з кулею, що застрягла у спинному мозку, якого три дні не могли доставити до лікарні. Найскладніше було пожежником, який під час невдалого штурму аеродрому, захопленого противником, отримав кульове поранення в голову й руку. Після п'ятигодинної операції чоловіка рятували. Колега, який привіз його в лікарню, сказав, що росіяни ходили і дострілювали поранених. Вони намагалися вбити навіть працівників «швидкої».

«Я НЕ ЗНАЮ, ЧОГО МЕНЕ РОСІЯНИ ПІДСТРЕЛИЛИ...»

Пригадав двох сестер, яких обстрі-

ляли окупанти на блокпосту. Одна з дівчат померла дорогою, а її сестра Ліда із п'ятьма осколковими з пораненнями голови ледь вижила. Інша пацієнтка, дев'ятирічна Саша, була поранена в руку, коли її родину обстріляли при спробі виїхати з Гостомеля. Вітчим загинув, а Саша з матір'ю два дні ховалися в підвалі. Дівчинка стікала кров'ю й непритомніла, аж поки якийсь чоловік доставив їх до лікарні.

— Ми повезли Сашу на операцію. Я пояснила її мамі, що, можливо, нам не вдасться врятувати дитину руку. Вона відповіла спокійним тихим голосом: «Просто врятуйте життя моєї дочки». Ні сліз, ні паніки, — розповіла Ольга.

Фото дівчинки з ампутованою рукою з'явилося у багатьох виданнях світу з її наївною цитатою: «Я не знаю, чому росіяни мене підстрілили. Сподіваюся, це був нещасний випадок, і вони не хотіли завдати мені болю».

Через п'ять днів після операції подружжя лікарів доставило Сашу, а також інших 18 осіб у безпечне місце. Військові українського блокпосту не вірили, що люди могли втекти з Бучі, враховуючи інтенсивність боїв. Андрій зізнається, що пережитий досвід був жахливим. Каже, окупанти використовують нелюдські методи.

— Це не солдати — справжні військові так не поведуться, — мовив, стримуючи емоції. — Націлюють зброю на медиків, на швидку допомогу, вбивають мирних жителів. Їхні тіла залишають — не дозволяють ні поховати, ні оглянути. Усіх цих нелюдів треба посадити за ґрати. Щонайменше.

За матеріалами shepetivka.com.ua.

● СХІД І ЗАХІД — РАЗОМ!

«ГОТОВІ ВИКОНУВАТИ БУДЬ-ЯКУ РОБОТУ, АБИ ТІЛЬКИ НАБЛИЗИТИ НАШУ ПЕРЕМОГУ»

Ці слова почула від переселенців з Луганської області, які прибули на Волинь

Фото Алли ЛІСОВОЇ.

Алла ЛІСОВА

«ВИГРАЄМО ВІЙНУ — БУДЕМО ЇЗДИТИ В НОВОВОЛИНСЬК ЯК У МІСТО СВОГО ДРУГОГО НАРОДЖЕННЯ»

Не можна було без хвилювання слухати історію вимушеного переїзду на Волинь трьох сестер із зони гарячих бойових дій. Вони розповідали й плакали... Ольга Фещенко залишила рідний Малин (Житомирська область) якраз напередодні інтенсивного бомбардування. Знайомі порадили їхати в Нововолинськ як у затишне, привітне містечко. І це справді так, каже. Тут уже її чекали дві сестри, які під гуркіт вибухів виїжджали зі столиці... Людмила Дринь і Валентина Васянович спочатку добралися у Львів. Дорога була дуже важкою. Але після того, що пережили, після тижневого сидіння у підвалах у стресовому стані, це вже не було проблемою.

— Коли приїхали в Нововолинськ і поселилися в гуртожитку Центру профтехосвіти, то ніби потрапили в рай. Нас одягнули, нагодували. У вас дуже щирі й привітні люди. Аж незручно, що стільки всього несуть, безкоштовно харчують. Навіть на ринку, вираховавши як нетутешніх, пропонують безкоштовно каву, чай, — розповідають сестри. — Окрема подяка нашому куратору, коменданту гуртожитку, невтомній, чуйній жінці Тетяні Андрієнко. — І майже в один голос мовили: — Біда перевіряє усіх. Ми спілкуємося з тими, хто виїхав в інші міста, їм теж допомагають, тому впевнені: з таким народом ми обов'язково здолаємо ворога.

Вчорашні мешканці Кривого Рогу, Харкова, Луганська, Києва та інших міст знаходять підтримку у спілкуванні з настоятелем храму протоієреєм Михайлом Нідзельським (четвертий справа).

На кінець березня у цьому гуртожитку проживало 112 чоловік із різних міст Центральної і Східної України.

«РУШИЛИ В ТАКУ НЕПРОСТУ ДОРОГУ ТІЛЬКИ ПІСЛЯ ТОГО, ЯК ЗАЛИШИЛИСЯ БЕЗ ВОДИ Й ОПАЛЕННЯ. НОЧУВАЛИ ДВА ТИЖНІ В КОРИДОРІ НА МАТРАЦАХ»

Сергій Дубовий, колишній поліцейський, прибув на Волинь з трьома доньками — Анною, Лізою і Настею — 20, 12 і 8 років. Каже, їхня мама служить у прикордонних військах, і на час їхнього виїзду в більш безпечне місце (там уже клеотило від ракетних ударів) дружина якраз перебувала під обстрілами в Лисичанську. В перший день вій-

ни загарбники зайняли сусіднє Мілове, фактично найсхідніший населений пункт України. Потім пішли на Старобільськ. Він не з боязливих, адже в 2014 році разом з «Айдаром» боронив Донбас від російських найманців. Виїхав заради дітей. Для Сергія наша область була незнайома, але за

зв'язок відсутній, спілкуються через вайбер або ватсап. Поки що мають харчі, хоч продукти значно подорожчали. Пачка солі коштує 30 грн. Банки недоступні, тому дехто міняє гривні на рублі — один до одного.

Коли заговорили з Сергієм про ймовірний сценарій по-

«**Приємно, що всі, хто прибув з Луганської області, розмовляли українською мовою. Навіть ті, кому не зовсім добре вдавалося.**

25 років служби не раз бував на навчаннях у Рівному. Зазначив, що вони задоволені всім.

Переживає, що на Сході залишилися мати і сестра. Люди сидять по хатах. Мобільний

дальшого розвитку подій, він сказав:

— Шкода, що всі країни спільно не можуть дати достойну відсіч званісному ворогу. А про щось домовлятися? Це

можна робити з нормальними людьми, а не з росіянами. Їх цивілізація, на жаль, обминула. Вони знають лише закон сили.

З великим боєм згадує зруйноване рідне Рубіжне Луганської області Вікторія Коваленко, яка разом із двома своїми синами — восьмикласником Олексієм і п'ятикласником Артемом — також потрапила в Нововолинськ. Рушили в таку непросту дорогу тільки після того, як у їхній квартирі на третьому поверсі повилітали вікна, вони залишилися без води й опалення. Ночували два тижні в коридорі на матрацах.

— Тут, у Нововолинську, де досі ніколи не були, нам дуже добре, — розповідає. — Місцеві допомагають. Є де приготувати їсти, попрати, словом — всі умови для нормально життя. Як соціальний працівник після адаптації хотіла би знайти роботу, аби прислужитися вашому місту.

Приємно, що всі, хто прибув з Луганської області, розмовляли українською мовою. Навіть ті, кому не зовсім добре вдавалося. Вони тепло відгуквалися про свою «опікунку», коменданта гуртожитку Тетяну Андрієнко, щиро дякували за високий рівень організації прийому переселенців керівництву закладу на чолі з Валентиною Приступою, який прихистив таких чи не найбільше в Нововолинську.

Тетяна Петрівна своєю чергою просила добрим словом згадати їхніх спонсорів — подружжя Валентину й Олександра Грінченків, церкву ХВЕ «Свята Трійця» на чолі з пастором Володимиром Грицаком, настоятеля Свято-Михайлівського храму ПЦУ отця Михайла Нідзельського. До речі, у день нашої зустрічі з переселенцями більше десяти чоловіків допомагали впорядковувати територію навколо цієї церкви. Це вже не перший раз. Під час спілкування з цими чоловіками почула, що вони готові виконувати будь-яку роботу, щоб наблизити перемогу.

Усміхніться!

:)) :)) :))
Новий пароль українця: «Я сиділа у крамниці, у своїй новій спідниці, їла стиглі полуниці, їх мокала в цукорницю, що купила у крамниці біля Укрзалізниці. Потім взяла паляницю, і чорницю, і суницю, перекинула руш-

ницю й надіслала блискавицю прямо ворогові в пицю».

:)) :)) :))
Кажуть, що завтра Леніна як засновника України винесуть з Мавзолею і розстріляють.

:)) :)) :))

Зустрілися два кацапи. Один і хвалиться:

— Я на Хрещатику насрав.
— О, та ти герой! А що бандерівці сказали?
— Та нічого, вони не бачили, я у штани!

:)) :)) :))

Я рускій би виучіл только за то, что

нужно допрашивать пленних.

:)) :)) :))

Москалі помирають тут на годину раніше, ніж вдома... Дивись. Він о 12:00 виїхав і тут об 11:40 загинув. Прямий портал в пекло.

:)) :)) :))

Київ москву хрестив, Київ москву і відспіває!

Цікава

ГАЗЕТА
на вихідні

Тижневик

«Цікава газета на вихідні»
www.volyn.com.ua

Засновник: Товариство з обмеженою відповідальністю «Газета «Волинь».

Головний редактор і відповідальний за випуск — ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович.

Зареєстрована 6 листопада 2017 року.

Набрана і зверстана в комп'ютерному центрі ТЗОВ «Газета «Волинь».

Адреса редакції і видавця:
43025, м. Луцьк, просп. Волі, 13

E-mail: tsikava.gazeta@gmail.com,
reklama.volyn@gmail.com

Телефонуйте: у приймальною — (0332) 72-38-94,
з питань реклами — (0332) 77-07-70,
приватних оголошень — (0332) 72-39-32,
розповсюдження — (0332) 72-38-94.

ТЗОВ «Газета «Волинь»

n/p UA83305299000026007000803281

КБ Приватбанк, МФО 305299, ЄДРПОУ 02471695

Друк офсетний. Обсяг — 3 друковані аркуші
Передплатні індекси: 60304, 60306, 86772 (для читачів Волинської області), 60312 (для читачів Рівненської області), 60307 (для читачів інших областей)
Реєстраційні номери: ВЛ № 516-249Р. 06.11.2017 р.
КВ № 22953-12853Р від 06.10.2017 р.
РВ № 691/244Р від 07.11.2017 р.

Віддруковано: Поліграфічне видавництво «А-Прінт» ТОВ «Дім», м. Тернопіль. Тел.: (0352) 52-27-37, (067) 352-18-51, сайт www.a-print.com.ua

Тираж згідно із замовленням. Замовлення № 605

● ІЗ ПЕРШИХ УСТ

Коли Олена Зеленська вперше не витримала і... заплакала

Перша леді країни дала інтерв'ю найвпливовішому модному виданню у світі, який ще називають «біблією моди» — американському журналу Vogue, щоби донести до читачів з інших країн правду про війну в Україні

Фото із сайту vogue.ua.

Тейлор ЕНТРИМ, заступник головного редактора US Vogue

Дружина Президента розказала, як почувалася у перший день вторгнення росії, що говорить дітям про війну та коли і через що вперше заплакала.

«Я добре пам'ятаю початок. Напередодні був звичайний робочий день і вечір. Діти повернулися зі школи, буденні домашні клопоти... Так, ми всі останні тижні жили в напрузі, всюди говорили про можливе вторгнення. Але до кінця не вірилося, що таке може статися. У XXI сторіччі? У сучасному світі?» — зізналася перша леді.

«Я прокинулася від дивних глухих звуків. Десь між четвертою і п'ятою ранку. Не відразу навіть зрозуміла, що це вибухи... Чоловіка поруч у ліжку не було. Але встала — і побачила його: він був уже одягнений, у костюмі, як зазвичай (це востаннє він одягнув костюм і білу сорочку, відтоді завжди у «воєнці». — Ред.). «Почалося», — все, що сказав», — згадала Зеленська.

«Паніки не було. Розгубленість хіба. «Що нам з дітьми робити?» — «Чекайте, я повідомлю. Про всяк випадок зберіть речі першої необхідності та документи». І він вирушив із дому», — дала пані Олена.

На запитання, що вона говорить 9-річному сину та 17-літній доньці про війну, перша леді сказала: «Дітям не треба нічого пояснювати, вони все знають, як і кожна дитина в Україні. Все розуміють і відчувають. Звісно, війна — це не те, що треба їм бачити. Але вони дуже чесні й відверті. Від них нічого не приховаєш. Тому найкраща стратегія — правда. Отже, з дочкою та сином обговорюємо все, що відбувається. Намагаюся відповідати на запитання. Взагалі, стараємося говорити. Бо проговорювати те, що болить, не таїти в собі — це така перевірена психологічна стратегія, вона працює».

Кажучи про те, як їй вдавалося дати раду емоціям у перші тижні війни, Зеленська зауважила: «На емоції часу не залишалося. Треба було дбати про дітей, їхній емоційний стан насамперед. Тому я намагалася бути впевненою, енергійною, навіть усміхалася, пояснюючи їм, чому

Обійми знову будуть після війни: наразі рідні Президента спілкуються з ним лише по телефону.

Звісно, війна — це не те, що треба бачити дітям. Але вони дуже чесні й відверті. Від них нічого не приховаєш. Тому найкраща стратегія — правда. Отже, з дочкою та сином обговорюємо все, що відбувається.

треба спускатися в підвал, чому не можна вмикати світло. Оптимістично відповідала на запитання, коли ми побачимо тата: «Авжеж, скоро».

«У перші дні я сподівалася, що нам можна буде залишитися всім разом. Але Офіс Президента перетворився на військовий об'єкт. Президент з командою там і працюють, і живуть. Тому нам з дітьми було наказано переміститися в безпечне місце. Якщо в Україні взагалі можливо зараз знайти абсолютне безпечне місце... З того часу ми спілкуємося з Володимиром тільки телефоном», — зізналася перша леді.

На запитання, яким є її життя нині, Олена Зеленська зазначила: «Я зараз живу так само, як інші українці й українки. У всіх нас одне велике бажання — побачити мир. І я, як кожна мати й дружина, постійно переживаю за

свого чоловіка і роблю все, щоб мої діти були в безпеці».

Згадуючи момент, який вона ніколи не забуде, перша леді розповіла: «Це сталося десь через тиждень після початку війни: коли я не бачила близьких, друзів — тільки дізнавалася телефоном, хто де, чи живий. Однієї миті збагнула, що не знаю, чи побачу їх ще колись знов — тих, кого люблю, своїх! Це, мабуть, було вперше, коли я заплакала і дала волю емоціям. Не витримала».

«Я назавжди запам'ятаю усіх своїх знайомих і друзів, чоловіків і хлопців у військовій формі. Назавжди запам'ятаю, які сміливі в мене подруги! На що вони — такі тендітні й елегантні в мирний час — здатні, коли навколо війна! Їхні історії надихають мене. Я так пишаюся ними. І мрію побачити їх знову», — зізналася дружина Президента.

● ОТАКОЇ!

Фото із сайту segodnya.ua.

«У нас більш ніж достатньо доказів, що це терористичне угруповання», — сказав про Медведчука і Марченко секретар РНБО Олексій Данілов.

7 квартир, 2 будинки, 300 картин: арештовано майно дружини Медведчука

Правоохоронці вилучили активи підприємства, кінцевим власником якого є Оксана Марченко

Василь РОГУЦЬКИЙ

Йдеться про сім квартир, два майнові комплекси, дорогі картини, предмети мистецтва, снігоходи, квадроцикли тощо. Все це планують продати і виручені кошти передати на потреби Збройних сил України. Проведено обшуки у кількох місцях, зокрема і на дачі Медведчука «Ведмежа дубрава».

Нагадаємо, що 27 лютого стало відомо, що кум Путіна Віктор Медведчук втік з-під домашнього арешту (суд раптом прийняв рішення зняти з нього «браслет». — Ред.). Його дружина Оксана Марченко виїхала з України за кілька днів до початку війни.

До речі, в Центрі протидії корупції заявили, що Медведчуку допоміг втекти заступник голови Офісу Президента України Олег Татаров, який був «поліцейським рупором» за часів Майдану. Крім того, одіозний Татаров нібито допоміг покинути Україну і соратнику Януковича Андрію Портнову та його сину. «За нашою інформацією, Татаров досі рулить правоохоронною системою України... Цікаво, хто в Офісі Президента просунув шкідливе рішення про відключення «5 каналу», «Прямого» та «Еспресо». Саме так починалася путінська цензура в медіа», — заявили в Центрі протидії корупції.

Що ж, як кажуть, кому війна, а кому...

● ПРЯМА МОВА

Володимир ЄРМОЛЕНКО, філософ, про рашизм і нацизм:

Досить порівнювати путіна і Гітлера. Росія сьогодні — це особливий тип зла. Це гірше, ніж нацизм.

Нацизм визначав категорії людей, які треба знищити. І чинив свої жорстокі злочини проти них. Решту він вважав «юберменшами» і залишав їм можливість злочинно жити далі.

Натомість рашизм не залишає права на життя ні за ким. Він знищує, бо отримує насолоду від цього. Йому байдуже, з ким це робити. Він знищує і своїх власних солдатів, посилаючи їх на смерть і лишаючи гинуть без жодної пам'яті. Він знищує російськомовні міста, бо йому байдуже і російськомовні, і «руській мір». «Своїх» він знищує з не меншим захватом, ніж «чужих».

Рашизм є суцільним злочином проти людяності, проти всього людського. Він є тріумфом тотальної смерті.

